

ZAŁĄCZNIK III

PRZYJĘTE REZOLUCJE

	Strona
— w sprawie dialogu politycznego AKP-UE (art. 8 Umowy z Kotonu) (AKP-UE 3689/04/ost.)	17
— w sprawie pomocy i bezpieczeństwa żywnościowego (AKP-UE 3692/04/ost.)	23
— w sprawie sytuacji w Darfurze (AKP-UE 3732/04/ost.)	32
— w sprawie szkód wyrządzonych przez cyklony w rejonie Karaibów (AKP-UE 3733/04/ost.)	36

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie dialogu politycznego AKP-UE (art. 8 Umowy z Kotonu)

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Hadze w dniach 22 - 25 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE, która została podpisana w Kotonu (Benin) w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾ i weszła w życie w dniu 1 kwietnia 2003 r., w szczególności jej tytuł II (Wymiar polityczny) art. 8 (Dialog polityczny),
 - uwzględniając szczegółowe wytyczne dotyczące dialogu politycznego AKP-UE (art. 8), przyjęte przez Radę Ministrów AKP-UE podczas 28. sesji w maju 2003 r., w Brukseli,
 - uwzględniając „Ramy i ogólne zasady dialogu politycznego wewnątrz AKP”, przyjęte przez Radę Ministrów AKP podczas 76. sesji w grudniu 2002 r., w Brukseli,
 - uwzględniając definicję podmiotów o charakterze niepaństwowym, zawartą w art. 6 Umowy z Kotonu,
 - uwzględniając kryteria wyboru podmiotów o charakterze niepaństwowym, zawarte w załączniku do „Handbook on the Involvement of Non-state Actors” (podręcznik uczestnictwa podmiotów o charakterze niepaństwowym), który określa kryteria, o których mowa w art. 6 Umowy z Kotonu,
 - uwzględniając weryfikację Umowy z Kotonu i wysiłki podjęte przez obie strony na rzecz poprawy i lepszego wyjaśnienia zasad i mechanizmów dialogu politycznego,
 - uwzględniając cele i zasady Aktu założycielskiego Unii Afrykańskiej, przyjętego w dniu 11 lipca 2000 r.,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w sprawie wykorzystania Europejskiego Funduszu Rozwoju (APP/3602/końcowy), przyjętą w dniu 15 października 2003 r. w Rzymie ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (AKP-UE/3689),
- A. uznając postęp osiągnięty we wdrażaniu postanowień Umowy z Kotonu, w szczególności postanowień dotyczących dialogu politycznego,
- B. podkreślając, że w ramach weryfikacji Umowy z Kotonu, chodzi o szczególne działania na rzecz poprawy mechanizmów i zasad dialogu politycznego,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 25 listopada 2004 r., w Hadze (Niderlandy)

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 26 z 29.01.2004, str. 32.

- C. przekonane, że rzeczowy, przejrzysty i regularny dialog przyczyni się do dalszego wzmocnienia partnerstwa AKP-UE,
- D. podkreślając konieczność zwiększenia i rozwoju możliwości i zasięgu dialogu politycznego między stronami na poziomie krajowym, regionalnym, AKP i światowym,
- E. podkreślając konieczność uwzględnienia historii i szczególnych okoliczności właściwych dla każdego z państw AKP w ustanawianiu wspólnych dla stron priorytetów i agend w ramach dialogu politycznego,
- F. podkreślając konieczność pełnego wykorzystania i zastosowania głównych wytycznych dialogu politycznego AKP-UE (art. 8), przyjętych przez Radę Ministrów AKP-UE,
- G. podkreślając konieczność pełniejszego przystąpienia do dialogu politycznego AKP-UE na wszystkich poziomach przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE, występujące w charakterze uczestnika dialogu politycznego,
- H. mając na uwadze, że dialog polityczny pełni istotną rolę w promowaniu dobrego zarządzania w krajach AKP; podkreślając w związku z tym, że nie ma jednolitego rozwiązania zaś dobre zarządzanie musi podlegać analizie specyficznej dla każdego kraju,

Główne wytyczne dialogu politycznego

- I. uznając, że Umowa z Kotonu zapewnia podstawowe kierunki ogólne dla kompleksowego, wyważonego i głębokiego dialogu politycznego prowadzącego do podjęcia wzajemnych zobowiązań po obu stronach,
- J. mając na uwadze, że przyjęcie i wdrożenie głównych wytycznych dialogu politycznego AKP-UE (art. 8) mogą być traktowane jako proaktywny, konkretny i pozytywny środek wzmocnienia dialogu politycznego AKP-UE, który musi być dalej pogłębiany i instytucjonalizowany na wszystkich poziomach, w sposób pozwalający na pełne wykorzystanie tego zasadniczego instrumentu zarządzania relacjami partnerskimi,
- K. mając na uwadze, że dialog może być organizowany wokół szerokiej gamy kwestii i może przyjmować charakter formalny lub nieformalny na różnych poziomach (krajowym, regionalnym, AKP i światowym),
- L. podkreślając konieczność włączenia członków zgromadzeń parlamentarnych na poziomie krajowym, ponadnarodowym i regionalnym oraz członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego do dyskusji formalnych i nieformalnych w ramach dialogu politycznego, jako że mają oni, jako przedstawiciele wybrani przez społeczeństwo, ważną rolę do odegrania we wdrażaniu wyników dialogu,
- M. potwierdzając, że chcąc zapewnić pełną reprezentatywność, do dialogu politycznego AKP-UE należy włączyć podmioty o charakterze niepaństwowym,

Mechanizmy i zasady

- N. stwierdzając, że należy opracować mechanizmy, które zapewniłyby regularny i globalny przepływ informacji między wszystkimi stronami zaangażowanymi w dialog polityczny w Europie oraz w krajach AKP, zaś biura i delegacje Komisji Europejskiej mogą pełnić funkcję ośrodków komunikacyjnych działających w dwie strony,
- O. podkreślając konieczność wykorzystania wszystkich możliwości wymienionych w art. 8 w zakresie dialogu na temat zasadniczych elementów i podstawowych zasad Umowy z Kotonu,
- P. mając na uwadze, że istotne jest, aby dialog polityczny obejmował stale cały wachlarz zagadnień wykraczających poza zasadnicze elementy i podstawowe zasady Umowy z Kotonu,
- Q. kładąc nacisk na fakt, że dialog polityczny może również dotyczyć dziedzin, w odniesieniu do których niezbędne okazałyby się konsultacje, nawet jeżeli dialog polityczny, o którym mowa w art. 8 Umowy z Kotonu, i konsultacje określone w art. 96 i 97 obejmują różne zagadnienia,

- R. mając na uwadze zasadnicze znaczenie uczestników regionalnych, lokalnych i podmiotów o charakterze niepaństwowym, określonych wyraźnie w głównych wytycznych dialogu politycznego AKP-UE (art. 8), przyjętych przez Radę Ministrów AKP-UE podczas 28. sesji w Brukseli, w maju 2003 r.,
- S. mając na uwadze, że właściwa komunikacja między stolicami AKP i uczestnikami, których siedziby znajdują się w Brukseli, ma szczególne znaczenie, w szczególności jeżeli dialog w rozumieniu art. 8 obejmuje zasadnicze elementy i podstawowe zasady (¹),
- T. podkreślając konieczność podejmowania wspólnych decyzji i wniosków, w duchu partnerstwa i długotrwałych stosunków AKP-UE,

Możliwości i zasoby

- U. mając na uwadze, że dialog powinien stanowić proces dwustronny między równymi partnerami obdarzającymi się wzajemnym zaufaniem,
- V. podkreślając konieczność wykorzystania możliwości finansowania na różnych poziomach, które mogą być użyte do wdrożenia i wzmocnienia możliwości zarządzania dialogiem w rozumieniu art. 8 jako podejściem w ramach globalnego procesu – na poziomie krajowym, regionalnym, AKP i światowym (włącznie z forami międzynarodowymi, o ile analiza obejmuje istotne punkty o bezpośrednim wpływie na współpracę AKP-UE),
- W. mając na uwadze, że nieprzerwany przepływ informacji, warunek konieczny wprowadzenia w życie wyników dialogu, może działać, wyłącznie jeżeli odpowiednie parlamenty przyłączą się do dialogu, w związku z tym właściwi członkowie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego powinni dopilnować, aby przekazywać pełne informacje parlamentom, które udzielają im pełnomocnictwa,
- X. podkreślając konieczność ścisłego związku z oceną dialogu politycznego dla Zgromadzenia ACP-UE,
- Y. mając na uwadze, że udział różnych podmiotów i instytucji wymienionych w umowie ramowej Rady Ministrów AKP-UE z maja 2003 r. jest istotny dla zróżnicowanego podejścia i powodzenia dialogu,
- Z. podkreślając konieczność koordynowania współpracy między stronami na wszystkich poziomach, włącznie z wymianą informacji dotyczących działań w różnych krajach podjętych z uczestnikami z siedzibą w Brukseli,

Konkretne kwestie polityczne o wzajemnym interesie

- AA. mając na uwadze, że dialog polityczny musi, zgodnie z art. 8 ust. 4 Umowy o partnerstwie AKP-UE, koncentrować się na zagadnieniach takich jak handel bronią – w zakresie rozpowszechnienia broni lekkiej i broni małego kalibru –, nadmierne wydatki na zbrojenia, narkotyki i zorganizowana przestępczość lub dyskryminacja etniczna, religijna lub rasowa, a także musi obejmować regularną ocenę sytuacji w zakresie poszanowania praw człowieka, zasad demokratycznych, państwa prawnego i dobrego zarządzania,
- AB. mając na uwadze, że wpływ korupcji i nielegalnych praktyk finansowych na gospodarki i społeczeństwa krajów rozwijających się jest ogromny, stanowi niemożliwą do pokonania przeszkodę w rozwoju i nie pozwala na wydostanie się ze spirali ubóstwa; uwzględniając, że zgodnie z szacunkami bogatsze narody przeznaczają corocznie około 50 miliardów dolarów na pomoc gospodarkom rozwijającym się i przechodzącym proces transformacji,
- AC. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami *grosso modo* 500 miliardów dolarów brudnych pieniędzy są przedmiotem nielegalnych transferów z krajów rozwijających się i słabo rozwiniętych do innych państw, nie są one zatem udostępniane krajom biednym, aby umożliwić im zaspokojenie najpilniejszych potrzeb humanitarnych: na przykład szczepień wszystkich dzieci, szkolnictwa o lepszej jakości, dostępu do wody pitnej i podstawowej opieki lekarskiej dla milionów osób,

Główne wytyczne dialogu politycznego

1. potwierdza rzeczywiste zaangażowanie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE jako uczestnika dialogu politycznego w rozumieniu art. 8;

(¹) W rozumieniu głównych wytycznych zaproponowanych w odniesieniu do dialogu politycznego AKP-UE (art. 8).

2. podkreśla, że dialog polityczny w rozumieniu art. 8 stanowi wzajemne zaangażowanie, które musi umożliwić pogłębienie partnerstwa ustanowionego Umowami z Lomé, a następnie z Kotonu;
3. zaleca zróżnicowane podejście do dialogu politycznego, obejmujące różnych uczestników, włącznie z podmiotami o charakterze niepaństwowym określonymi na podstawie uzgodnionych kryteriów, zgodnie z zaleceniami w zakresie głównych wytycznych dialogu politycznego AKP-UE (art. 8), przyjętymi przez Radę Ministrów AKP-UE w maju 2003 r.;
4. wzywa wszystkie obecne strony do powstrzymania się od podejmowania jakichkolwiek działań jednostronnych, które mogą zostać uznane za szkodliwe dla partnerstwa;
5. uważa, że istotne jest, aby dialog polityczny nie był traktowany wyłącznie jako pierwszy poziom konsultacji, o których mowa w art. 96 i 97 Umowy z Kotonu, lecz służył przede wszystkim budowaniu długotrwałych, stabilnych i pogłębionych stosunków między wszystkimi zainteresowanymi stronami;
6. podkreśla, że poszanowanie praw człowieka, walka z ubóstwem, zaangażowanie na rzecz zrównoważonego rozwoju i równouprawnienia muszą zajmować nadrzędną pozycję w dialogu politycznym;
7. wzywa wszystkie obecne strony do przeanalizowania szerokiego wachlarza zagadnień wykraczających poza dziedzinę objętą art. 8: rozpowszechnianie broni małego kalibru, korupcję, dług publiczny, światową, krajową, regionalną i sektorową politykę rozwoju, prawa dziecka i dzieci jako żołnierzy, świadczenia zdrowotne, w szczególności walkę z HIV/AIDS;
8. kładzie nacisk na prewencyjny charakter dialogu politycznego, o którym mowa w art. 8 Umowy z Kotonu, który ma na celu stworzyć wzajemne zaufanie przed pojawieniem się kryzysu, kiedy konieczne stają się konsultacje zgodnie z art. 96 i 97 Umowy z Kotonu;
9. podkreśla istotną rolę organizacji regionalnych, w szczególności Unii Afrykańskiej (UA), w dialogu między stronami konfliktu podczas kryzysów na kontynencie afrykańskim i oczekuje podobnego zaangażowania ze strony rządów państw afrykańskich w rozwiązywanie konfliktów;
10. podkreśla istotną rolę parlamentów narodowych w dialogu politycznym między stronami i przyjmuje z wyraźnym zadowoleniem sukces zorganizowanych przez członków parlamentów narodowych seminariów na temat wykonania Umowy z Kotonu;
11. nakłania wszystkie zainteresowane strony, aby nadać dialogowi politycznemu wymiar ciągłości nie czekając z jego nawiązaniem do momentu, w którym stosunki znajdują się na krytycznym etapie;
12. uważa, że wzmocnienie dialogu politycznego wymaga zaangażowania Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE jako głównego uczestnika i kładzie nacisk na znaczenie dialogu nieformalnego prowadzonego w ramach Zgromadzenia, który musi zmieniać się stopniowo w prawdziwą „dyplomację parlamentarną”;

Mechanizmy i zasady

13. popiera propozycję złożoną przez państwa AKP w kontekście rewizji Umowy z Kotonu, aby sporządzić załącznik do Umowy określający zasady i mechanizmy dialogu politycznego; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji w tej kwestii;
14. wzywa zainteresowane strony do jak najszybszego wdrożenia mechanizmu wczesnego ostrzegania AKP, określonego w ramach ogólnych zasad dialogu politycznego wewnątrz AKP, przyjętych przez Radę Ministrów AKP, w sposób umożliwiających udzielanie pomocy krajom AKP w wysiłkach zmierzających do podjęcia środków zapobiegania konfliktom, tak aby uniknąć konsultacji, o których mowa w art. 96 i 97 Umowy z Kotonu;
15. wzywa państwa AKP do informowania Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego o głównych rezultatach działania afrykańskiego mechanizmu wczesnego ostrzegania, tak aby na jak najwcześniejszym etapie można było stwierdzić pojawienie się nowych kryzysów lub nawrócenie konfliktów i przyczynić się do poszukiwania rozwiązań poprzez dialog polityczny;

16. wzywa zainteresowane strony do utworzenia tzw. grupy par, z siedzibą w Brukseli, zgodnie z zaleceniem Rady Ministrów z grudnia 2002 r., w duchu i w ramach wsparcia rozwiązań tego samego typu wprowadzonych przez Unię Afrykańską, oraz do zapewnienia, aby podobne grupy par zostały utworzone w regionach, w których występują problemy; podkreśla, że bardzo istotne jest, aby grupy objęły członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego i podmioty o charakterze niepaństwowym oraz przedstawicieli regionów AKP niezwiązanych przedmiotowo, aby skutecznie wesprzeć dialog polityczny na różnych etapach;
17. wzywa członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE do prowadzenia dialogu politycznego na wszystkich poziomach poprzez indywidualne rozmowy oraz do składania sprawozdań Komisji ds. Politycznych Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;
18. wzywa Radę Ministrów AKP-UE do składania sprawozdań Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu w następstwie posiedzeń ministerialnych i nakłania obydwie instytucje do promowania dialogu politycznego między nimi zarówno przy zastosowaniu środków formalnych jak i nieformalnych;
19. wzywa Wspólny Sekretariat AKP-UE do sporządzenia listy wszystkich członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego, zawierającej nazwiska funkcje, adresy i zdjęcia, tak aby wykaz ten mógł również służyć do wyszukiwania potencjalnych rozmówców i nawiązywania z nimi kontaktów na rzecz dialogu politycznego;
20. usilnie wzywa Komisję Europejską do przeznaczenia środków niezbędnych na umożliwienie wdrożenia i instytucjonalizacji niezbędnych postanowień, aby pozwolić wszystkim krajom AKP na zaproszenie - w razie potrzeby - przedstawicieli krajów sąsiadujących („krajów przyjacielskich”, włącznie z przedstawicielami krajowymi Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE), do debaty na temat niektórych aspektów dialogu politycznego;
21. zobowiązuje Komisję Europejską, jako autora wstępnego projektu budżetu Unii Europejskiej, oraz Parlament Europejski i Radę Ministrów Unii Europejskiej, występujące w charakterze władzy budżetowej, do wykorzystania możliwości - w przypadku włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) do budżetu wspólnotowego – ścisłego włączenia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w procedury budżetowe UE, aby mogło ono służyć cennym wsparciem dla władzy budżetowej UE w kwestiach budżetowych związanych z krajami AKP, co prowadziłoby do wzmocnienia dialogu politycznego we wszystkich aspektach pomocy na rzecz rozwoju;
22. wzywa wszystkie zainteresowane strony do zapewnienia pełnej ochrony wszystkim uczestnikom dialogu politycznego, przed, w trakcie i po wystąpieniach;
23. wzywa, aby udział kobiet, zarówno ze strony AKP jak i UE, został zapewniony pod każdą postacią i na wszystkich etapach dialogu politycznego i procedury konsultacji;
24. zachęca do organizowania regularnych przesłuchań w parlamentach narodowych w sprawie prowadzonego dialogu politycznego, przez dysponentów krajowych oraz delegacje UE, przy udziale społeczeństwa cywilnego;
25. uważa za konieczną energiczną obronę, na forum międzynarodowym, na przykład w ramach ONZ lub WTO, stanowisk wyrażonych we wspólnych decyzjach lub wnioskach będących wynikiem dialogu politycznego;
26. podkreśla, że dialog polityczny, jako obopólny proces między równymi partnerami, którzy obdarzają się wzajemnym zaufaniem, przede wszystkim pozwala krajom AKP domagać się sprawdzenia spójności polityk prowadzonych przez Unię Europejską i ich wpływu na kraje AKP;
27. wnosi, aby uaktualnione informacje w sprawie dialogu politycznego w rozumieniu art. 8 (treść, procedury, organizacja, wyniki) były systematycznie wpisywane do porządku dziennego Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;
28. podkreśla, że obecne dążenie do regionalizacji stanowi okazję do wzmocnienia dialogu politycznego na poziomie regionalnym i zaleca organizowanie posiedzeń regionalnych w ramach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;

Możliwości i zasoby

29. zaleca, w odniesieniu do różnych poziomów dialogu politycznego (krajowego, regionalnego, AKP i światowego), do wyznaczenia w sposób proaktywny i przejrzysty oraz przy uwzględnieniu rzeczywistości lokalnej osób odpowiedzialnych za organizowanie dialogu, a przede wszystkim odpowiednich uczestników dialogu;
30. uważa, że należy wyraźnie określić, które organizacje i osoby mieszczą się w kategorii uczestników o charakterze niepaństwowym; w związku z tym podkreśla konieczność sformułowania jasnej definicji na podstawie precyzyjnych kryteriów;
31. wzywa obecnie strony, aby w określonym przypadku przewidziały zwrócenie się do niezależnych/neutralnych pośredników, w kwestiach trudnych - choćby w znikomym stopniu - a nawet do Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego, jeżeli zachodzi taka potrzeba;
32. wzywa Komisję Europejską do wdrożenia odpowiednich mechanizmów, włącznie z możliwością finansowania, aby zapewnić regularny dialog na miejscu, a następnie przekazywanie informacji do odpowiednich instytucji w Brukseli;
33. wzywa członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE do aktywnego udziału w odpowiednich etapach dialogu politycznego na wszystkich jego poziomach;
34. usilnie wzywa członków Rady Ministrów AKP-UE do uczestnictwa i aktywnego udziału we wspólnych obradach ministerialnych;
35. podkreśla konieczność promowania dialogu politycznego w rozumieniu art. 8 na poziomie parlamentów narodowych i Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;

Konkretne kwestie polityczne o obopólnym interesie

36. jest przekonane o konieczności dalszego udzielania pomocy humanitarnej i kontynuowania dialogu ze społeczeństwem obywatelskim w przypadkach powtarzającego się łamania powszechnych praw człowieka, nawet jeżeli są one wynikiem działalności państwa, tak aby społeczeństwo nie było zmuszone płacić za przypadki naruszeń popełnione przez własny rząd;
 37. wzywa, aby w ramach dialogu politycznego AKP-UE w trybie pilnym poruszyć problem korupcji i nielegalnych praktyk finansowych w krajach rozwijających się, w których często uczestniczą „partnerzy” z UE i innych krajów będących darczyńcami, tak aby można było oszacować kwoty brudnych pieniędzy, które wypływają z gospodarek rozwijających się lub przechodzących proces transformacji, i skutków tego zjawiska dla przedmiotowych krajów i programów pomocy na rzecz rozwoju.
 38. wzywa Radę Ministrów AKP-UE i Komisję Europejską do użycia swojego autorytetu w potępieniu najbardziej katastrofalnych zjawisk ekonomicznych, które dotyczą najbiedniejszych krajów, oraz do stawienia czoła problemowi brudnych pieniędzy poprzez ścisłą współpracę z Bankiem Światowym i MFW, a także innymi instytucjami i darczyńcami wielostronnymi;
 39. żywi głębokie przekonanie, że wspólne stawienie czoła problemowi korupcji i nielegalnym praktykom finansowym w krajach rozwijających się, kraje AKP i państwa UE przyczynią się w znacznym stopniu do zwalczania ubóstwa, przestępczości i terroryzmu przy jednoczesnym promowaniu stabilności politycznej i rozwoju społeczno-gospodarczego;
 40. zobowiązuje Współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej i organizacjom integracji regionalnej krajów AKP.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie pomocy i bezpieczeństwa żywnościowego**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Hadze (Niderlandy) w dniach 22 - 25 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając rozporządzenia (WE) nr 1292/96 z dnia 27 czerwca 1996 r. w sprawie polityki pomocy żywnościowej i zarządzania pomocą żywnościową oraz działań specjalnych w celu wspierania bezpieczeństwa żywnościowego ⁽²⁾,
 - uwzględniając Deklarację powszechną z 1974 r. w sprawie ostatecznego wyeliminowania głodu i niedożywienia, przyjętą przez Zgromadzenie Generalne Organizacji Narodów Zjednoczonych w rezolucji 3348 (XXIX),
 - uwzględniając sieć systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywnościowego oraz rezolucje Zgromadzenia Generalnego A/57/226 i A/56/155,
 - uwzględniając zobowiązania podjęte przez kraje AKP i Państwa Członkowskie Unii Europejskiej w ramach Umowy o partnerstwie AKP-UE podpisanej w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., w szczególności postanowienia zmuszające lub zobowiązujące do ograniczenia problemów związanych z bezpieczeństwem i pomocą żywnościową (art. 23 lit. d) oraz art. 72 i 73),
 - uwzględniając Milenijne Cele Rozwoju (MCR) przyjęte podczas szczytu milenijnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniach 6-8 września 2000 r.,
 - uwzględniając Porozumienie z Monterrey osiągnięte na Konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie finansowania rozwoju, zorganizowanej w dniu 22 marca 2002 r.,
 - uwzględniając deklarację przyjętą podczas Światowego Szczytu Żywnościowego: Pięć lat później – Międzynarodowego sojuszu przeciwko głodowi, który odbył się w dniach 10 - 13 czerwca 2002 r. w Rzymie (Włochy),
 - uwzględniając deklarację z Johannesburga w sprawie zrównoważonego rozwoju, przyjętą w dniu 4 września 2002 r. podczas Światowego Szczytu Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju,
 - uwzględniając Światową Konferencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju małych wyspiarskich państw rozwijających się i planu działania z Barbadosu, która odbyła się na Barbadosie w dniach 25 kwietnia - 6 maja 1994 r., w szczególności postanowienia dotyczące niestabilności oraz konkretnych kwestii związanych z bezpieczeństwem żywnościowym w małych wyspiarskich państwach rozwijających się,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska Naturalnego (AKP-UE 3692/04),
- A. mając na uwadze, że wyeliminowanie skrajnego ubóstwa i głodu jest podstawowym celem Milenijnych Celów Rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- B. mając na uwadze prawo każdego człowieka do dostępu do zdrowej, bezpiecznej i odżywczej żywności, zgodnie z prawem do odpowiedniego żywienia i prawem podstawowym każdego człowieka do ochrony przed głodem,
- C. mając na uwadze, że ponad 800 milionów ludzi na świecie, w szczególności w krajach rozwijających się, nie posiadają wystarczającej ilości żywności, aby zaspokoić swoje podstawowe potrzeby żywieniowe,
- D. mając na uwadze, że dostępność żywności na świecie znacznie wzrosła, lecz liczne trudności z dostępem do żywności, chroniczny brak dochodów w rodzinach i w skali kraju na zakup produktów żywnościowych, brak stabilności podaży i popytu oraz klęski żywiołowe lub katastrofy wywołane przez człowieka nie pozwalają zaspokoić potrzeb żywieniowych ludności,
- E. mając na uwadze, że poza bezpieczeństwem żywnościowym, ważną rolę w zapewnieniu mieszkańcom krajów AKP lepszemu zaopatrzeniu odgrywa również bezpieczeństwo żywności, w szczególności na płaszczyźnie zdrowia i bezpiecznych produktów żywnościowych,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 25 listopada 2004 r., w Hadze (Niderlandy).

⁽²⁾ Dz.U. L 166 z 5.07.1996, str. 11.

Polityka żywnościowa

- F. mając na uwadze, że deklaracja przyjęta podczas „Światowego Szczytu Żywnościowego: Pięć lat później” ponawia wolę polityczną i zaangażowanie na rzecz osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego dla wszystkich oraz stałego podejmowania wysiłków w celu wyeliminowania głodu we wszystkich krajach, a w najbliższej przyszłości – do 2015 r. - ograniczenia o połowę liczby osób niedożywionych,
- G. mając na uwadze, jak się również podkreśla, że prawo do odpowiedniego żywienia jest prawem podstawowym człowieka, zatem żywność nie może być używana jako instrument nacisku politycznego ani gospodarczego oraz że należy położyć nacisk na znaczenie współpracy i solidarności międzynarodowej w wysiłkach podejmowanych na rzecz wyeliminowania głodu,
- H. mając na uwadze, że bardzo istotne jest, aby w krajach AKP ustanawiać lub konsolidować ramy działań krajowych w celu poprawy zaopatrzenia w produkty żywnościowe, wzmocnienia siatek bezpieczeństwa, które umożliwiają osobom ubogim zakup dostępnych środków spożywczych, i programów walki z ubóstwem przy uwzględnieniu dynamiki gospodarczej i społecznej odpowiednich krajów,
- I. mając na uwadze, że w licznych rozwijających się krajach AKP większość ubogich i narażonych grup społecznych żyje na wsi, a zatem do skutecznej walki z ubóstwem i głodem niezbędna jest polityka rozwoju obszarów wiejskich,
- J. mając na uwadze, że w różnych krajach AKP należy stworzyć warunki ramowe, których wymaga przestrzegania zasad w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, aby zapewnić ludności tych państw dostęp do bezpiecznej żywności i otworzyć rynki zbytu umożliwiające eksport produktów, które nie są szkodliwe dla zdrowia, na rynki Unii Europejskiej, co ponadto w znacznym stopniu przyczyni się do zwalczania ubóstwa,

Bezpieczeństwo żywnościowe

- K. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe uznaje się za zapewnione, gdy wszyscy ludzie w każdym momencie mają fizyczny i ekonomiczny dostęp do wystarczającej ilości bezpiecznej i odżywczej żywności, która pozwala prowadzić im zdrowe i aktywne życie,
- L. mając na uwadze, że Światowy Szczyt Żywnościowy z 1996 r. (Rzym) określił trzy niezbędne elementy bezpieczeństwa żywnościowego: i) dostęp i stały charakter zaopatrzenia w żywność, ii) dostęp do środków spożywczych po rozsądnych cenach oraz iii) jakość i bezpieczeństwo żywności,
- M. mając na uwadze, że na „Światowym Szczycie Żywnościowym: Pięć lat później” stwierdzono, że brak bezpieczeństwa żywnościowego uniemożliwia osobom biednym wykorzystanie możliwości rozwoju oraz podkreślono konieczność zwrócenia uwagi na kwestie odżywcze, które muszą stanowić integralną część bezpieczeństwa żywnościowego,
- N. mając na uwadze, że o ile wiele osób cierpi z powodu głodu w dosłownym znaczeniu tego słowa, liczni są również ci, którzy cierpią z powodu niedoboru mikroelementów odżywczych,
- O. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe w większości krajów, w szczególności krajów rozwijających się, jest związane ze wzrostem produkcji rolnej, wzrostem dochodów na obszarach wiejskich i dostępem do uczciwej wymiany handlowej, a opiera się często na ubogich rolnikach, którzy nie korzystają z subwencji ani środków rządowych, ani nie mają dostępu do kanałów handlowych, z których korzystają producenci rolni na dużą skalę i transnarodowe przedsiębiorstwa rolno-spożywcze,
- P. mając na uwadze, że polityka krajowa i światowa w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego odgrywa rolę w jego promowaniu i często znajduje się pod wpływem strategii prowadzonych przez inne sektory, na przykład sektor komercjalizacji, systemów handlowych i transportu,
- Q. mając na uwadze, że polityka żywnościowa, która nie uwzględnia w odpowiednim stopniu bezpieczeństwa żywnościowego, nie zapewnia dostatecznej odpowiedzi na pilne i witalne potrzeby żywnościowe,

- R. mając na uwadze, że reforma wspólnej polityki rolnej i Runda z Doha WTO nie powinny naruszać, lecz wspierać uprawy rolne, włącznie z uprawami roślin jadalnych, przeznaczone na potrzeby konsumpcji wewnętrznej oraz na eksport, które mogą zapewnić dochody z eksportu niezbędne do sfinansowania przez rozwijające się kraje AKP, które są importerami netto środków spożywczych, importu produktów pokrywających ich potrzeby w tej kwestii, w tym poprzez zastosowanie postanowień zawartych w art. 54 Umowy z Kotonu, w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywniowego tych krajów,
- S. mając na uwadze, że przekształcenie samowystarczalności żywniowej w bezpieczeństwo żywniowe jest przede wszystkim związane z dostępnością dostosowanej infrastruktury rolnej, instrumentów kredytowych i programów rozwoju, skutecznego systemu siatek bezpieczeństwa obejmującego obszary wiejskie i miejskie oraz istnieniem organów wczesnego ostrzegania i szybkiego reagowania,
- T. mając na uwadze, że kryzysy związane z bezpieczeństwem żywniowym wynikają najczęściej z przyspieszonego wzrostu demograficznego i powiązanych ze sobą katastrof, na przykład konfliktów, suszy i powodzi, które powodują stopniową degradację mienia i tak już biednych gospodarstw prowadząc do zubożenia całych wspólnot, co jeszcze bardziej pogarsza niestabilność polityczną i społeczną,
- U. mając na uwadze, że utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa oraz wzmocnienie współpracy międzynarodowej w dziedzinie żywienia i rolnictwa odgrywa istotną rolę w poprawie sytuacji gospodarczej i bezpieczeństwa żywniowego,
- V. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie HIV/AIDS uznano za czynnik przyczyniający się do osłabienia bezpieczeństwa żywniowego w krajach AKP dotkniętych tym problemem,

Właściwe zarządzanie i odpowiedzialność w dziedzinie żywienia

- W. mając na uwadze, że właściwe zarządzanie w dziedzinie żywienia angażuje licznych uczestników, zarówno na poziomie władz publicznych, jak i społeczeństwa obywatelskiego,
- X. mając na uwadze, że dobre praktyki zarządzania na poziomie lokalnym, krajowym i międzynarodowym uznano za niezbędne do powodzenia inicjatyw podejmowanych w dziedzinie bezpieczeństwa żywniowego,
- Y. mając na uwadze, że zapewnienie bezpieczeństwa żywniowego będzie w dużym stopniu zależało od całkowitego zaangażowania rządu i społeczeństwa obywatelskiego oraz od wzmocnienia prerogatyw wszystkich zainteresowanych uczestników, w szczególności osób ubogich i cierpiących z głodu,
- Z. mając na uwadze ogromne znaczenie kontynuowania wsparcia międzynarodowego dla wysiłków podjętych przez kraje AKP w celu średnio- i długoterminowego rozwoju sektora rolno-spożywczego w tych krajach,
- AA. mając na uwadze, że absolutnie niezbędne jest, aby wspólnota międzynarodowa zintensyfikowała wysiłki podejmowane w dziedzinie rozwoju, zwłaszcza w celu wyeliminowania ubóstwa, głodu i niedożywienia oraz śmiertelności wśród dzieci,
- AB. mając na uwadze, że operacje pomocy żywnościowej muszą być działaniami starannie przygotowanymi, aby zapewnić reakcję w obliczu pilnych sytuacji, w żadnym wypadku nie mogą one zaprzepaścić długoterminowego celu, jakim jest zapewnienie akceptowalnego poziomu bezpieczeństwa żywniowego w odpowiednich krajach,

Pomoc żywnościowa

- AC. mając na uwadze, że podstawowe zadanie pomocy żywnościowej polega na dostarczaniu produktów żywnościowych przeznaczonych do spożycia, zarówno w postaci pomocy ukierunkowanej pozwalającej dotrzeć do konkretnych grup ludności i zapewnić im dostęp do odpowiednich środków spożywczych w sytuacjach kryzysowych, jaki i pomocy nie ukierunkowanej na rzecz rządów, która ma na celu wspieranie dostępności żywności, a także subwencji do zakupu produktów żywnościowych,

- AD. mając na uwadze, że należy zintensyfikować wysiłki, aby zwiększyć zdolność wspólnoty międzynarodowej do odpowiedzi na sytuacje pilnego zapotrzebowania w żywność oraz poprawić bezpieczeństwo żywnościowe na świecie poprzez zapewnienie pomocy żywnościowej bez względu na ceny światowe i wahania podaży,
- AE. mając na uwadze, że należy dopilnować, aby pomoc żywnościowa służyła przede wszystkim zaspokoleniu głodu i niedożywienia wśród najbardziej narażonych grup ludności oraz była kompatybilna ze strategiami rozwoju rolnictwa w odpowiednich krajach AKP,
- AF. mając na uwadze, że należy przewidzieć odpowiednie finansowanie, aby w należyty sposób zaspokoić potrzeby żywnościowe bez uszczerbku dla środków na rozwój ukierunkowany w dłuższej perspektywie na zwalczanie przyczyn braku bezpieczeństwa żywnościowego,
- AG. mając na uwadze, że pomoc żywnościowa jest uważana za instrument rotacyjny mający na celu znormalizowanie bezpieczeństwa żywnościowego w następstwie klęsk żywiołowych lub w pilnych sytuacjach, dlatego też niezbędne jest zapewnienie maksymalizacji jej efektów, jej skuteczności i jakości oraz ograniczenie jej potencjalnie szkodliwych skutków, na przykład uzależnienia i zakłócenia rynków lokalnych,
- AH. mając na uwadze, że wzbogacanie żywności mikroelementami i dodawanie mikroelementów do żywności jest niezbędne do uzupełnienia niedoborów, lecz procesy takie uwzględniać bez powiązania z pomocą żywnościową, gdyż tej ostatniej udziela się w postaci zbóż, podczas gdy dodatki do żywności wymagają przetwarzania przemysłowego,
- AI. mając na uwadze, że pomoc żywnościowa – kiedy jej udzielanie rozkłada się na długi okres czasu, jest źle administrowana lub jest administrowana bez najmniejszego zastanowienia się, czy powaga braku żywności na prawdę stanowi na miejscu problem wymagający pilnych działań – może zaszkodzić rynkom lokalnym, zaprzepaścić środki wspierania produkcji lokalnej i inwestycji lokalnych oraz, niestety, skłaniać konsumentów do preferowania produktów importowanych ze Stanów Zjednoczonych lub z Europy w stosunku do podstawowych produktów lokalnych,
- AJ. mając na uwadze, że istotne jest, aby dokonać rozróżnienia wśród interwencji rządów i organizacji pozarządowych, które mają za zadanie a) dostarczyć bezpośrednio żywność ubogiej ludności – zadanie to jest również realizowane przez agencje wielostronne, b) finansować zakup żywności oraz c) przekonwertować pomoc żywnościową na środki finansowe do celów wdrożenia projektów, które nie zakładają transferu pomocy żywnościowej,

Pomoc w nadzwyczajnych sytuacjach

- AK. mając na uwadze, że pomoc żywnościowa w nadzwyczajnych sytuacjach pozwoliła zmniejszyć zakres katastrof humanitarnych w krajach AKP, które są zależne od takiej pomocy, lub w krajach dotkniętych klęskami żywiołowymi,
- AL. mając na uwadze, że w Lesotho nagminnie panuje poważna klęska głodowa wynikająca z braku - przez trzy kolejne lata od 2001 r. – wystarczających opadów, przy czym sytuację komplikuje dodatkowo rosnąca pandemia HIV/AIDS - czynnik występowania osiąga tam 31 %,
- AM. mając na uwadze, że niezwykle ważne jest wzmocnienie koordynacji i skuteczności pomocy międzynarodowej w nadzwyczajnych sytuacjach, aby zapewnić szybką, skoordynowaną i odpowiednią reakcję, w szczególności poprzez poprawę komunikacji we wspólnocie międzynarodowej,
- AN. mając na uwadze, że należy poprawić i/lub opracować efektywne i skuteczne mechanizmy interwencji w nadzwyczajnych sytuacjach na poziomie międzynarodowym, regionalnym, krajowym i lokalnym,

Polityka żywnościowa

1. kładzie nacisk na konieczność zintensyfikowania wysiłków zmierzających do zapewnienia ogółowi ludności w krajach AKP fizycznego i gospodarczego dostępu do wystarczającej ilości zdrowej i odżywczej żywności, która pozwoli im prowadzić zdrowe i aktywne życie;

2. wzywa wspólnotę międzynarodową do ponownego zaangażowania się w przestrzeganie celów Światowego Szczytu Żywnościowego z 2002 r. i zintensyfikowania połączonych wysiłków w celu przestrzegania podjętego przez nią zobowiązania wyeliminowania głodu i niedożywienia, w szczególności w krajach rozwijających się;
3. podkreśla znaczenie współpracy i solidarności międzynarodowej w zakresie przestrzegania zasady, zgodnie z którą żywność nie może być wykorzystywana jako środek nacisku politycznego ani gospodarczego;
4. kładzie nacisk na konieczność podjęcia środków na poziomie krajowym i lokalnym prowadzących do wdrożenia ram działań sprzyjających uprawie roślin jadalnych i produkcji rolnej;
5. wzywa kraje rozwijające się i instytucje europejskie do podjęcia wysiłków na rzecz wdrożenia warunków ramowych (o charakterze legislacyjnym i technicznym), których wymaga przestrzeganie zasad w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego w krajach AKP, aby po pierwsze zapewnić im dostęp do bezpiecznych środków spożywczych, a po drugie otworzyć przed nimi rynki zbytu w Unii Europejskiej zezwalając na eksport produktów żywnościowych, które nie są szkodliwe dla zdrowia, co w znacznym stopniu przyczyni się do zwalczania ubóstwa;
6. wzywa do zwrócenia większej uwagi, w ramach prowadzonych polityk, na rolę kobiet w systemach żywnościowych oraz naciska na konieczność zapewnienia udziału kobiet w przygotowywaniu, wykonywaniu i monitorowaniu krajowych strategii, planów i projektów żywnościowych;
7. naciska na wdrożenie polityk mających na celu wyeliminowanie ubóstwa i nierówności, poprawę fizycznego i gospodarczego dostępu - dla wszystkich i w każdym momencie - do wystarczającej ilości żywności o odpowiedniej wartości odżywczej i właściwym stanie sanitarnym oraz umożliwienia jej skutecznego wykorzystania;
8. wzywa kraje rozwijające się do zachęcania przeznaczania i optymalnego wykorzystywania inwestycji publicznych i prywatnych, aby zapewnić postęp w zakresie zasobów ludzkich, zrównoważonych systemów żywnościowych i rolnych oraz systemów w sektorze rybołówstwa i leśnictwa, a także rozwoju obszarów wiejskich;
9. podkreśla, że kraje rozwijające się powinny kontynuować realizację zasadniczego dla nich celu, jakim jest bezpieczeństwo żywnościowe i samowystarczalność żywnościowa, zamiast uzależniać się od pomocy żywnościowej, należy zatem przeanalizować i podjąć działania w zakresie przyczyn braku bezpieczeństwa żywnościowego;
10. wzywa Komisję i kraje AKP do przestrzegania protokołu z Kartaginy w sprawie bezpieczeństwa biologicznego i potwierdza konieczność przestrzegania zasady suwerenności żywnościowej, zgodnie z którą każdy kraj musi mieć prawo swobodnego wyboru sposobu zaopatrywania się w dowolne produkty żywnościowe zgodnie z ogólnym interesem krajowym lub regionalnym, powstrzymując się od zakłócania rynków innych krajów;
11. potwierdza swoją pozycję, zgodnie z którą certyfikaty materiału siewnego i zasobów genetycznych z przeznaczeniem dla żywienia i rolnictwa stwarzają zagrożenie dla praktyk rolnych podlegających wsparciu oraz wzmacniają monopol spółek w zakresie technologii, materiału siewnego, genów i leków; popiera propozycję zgłoszoną przez kraje rozwijające się, pod przewodnictwem Afryki, zmiany Porozumienia w sprawie handlowych aspektów własności intelektualnej;
12. wzywa darczyńców międzynarodowych i rządy krajowe do skoncentrowania wysiłków na obszary wiejskie i ubogie przy uwzględnieniu, po pierwsze, strategii i programów krajowych w postaci, jaką posiadają w ramach obecnych polityk, walki z ubóstwem na obszarach wiejskich i zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi, a po drugie szerokiego wachlarza organizacji publicznych, prywatnych oraz społeczeństwa obywatelskiego, które działa w środowisku wiejskim;
13. wzywa darczyńców międzynarodowych, w szczególności Unię Europejską, oraz rządy państw AKP do ponownego włączenia następujących elementów do strategii rozwoju obszarów wiejskich w państwach AKP: dostępu do środków produkcji (grunty, wyposażenie i rolne składniki produkcji), dostępu do finansowania i informacji, poprawy kompetencji i udziału wspólnot lokalnych w podejmowaniu decyzji;

Bezpieczeństwo żywnościowe

14. wzywa kraje rozwijające się do zapewnienia środowiska politycznego, społecznego i gospodarczego zdolnego do stworzenia najlepszych warunków wyeliminowania biedy i utrzymania trwałego pokoju oraz opierającego się na pełnym i równym udziale mężczyzn i kobiet, co w najlepszy sposób pozwoli zapewnić trwałe bezpieczeństwo żywnościowe dla wszystkich;
15. naciska na znaczenie postępowania w taki sposób, aby polityka żywnościowa w zakresie handlu produktami rolnymi i handlu w ujęciu ogólnym przyczyniła się do wzmocnienia bezpieczeństwa żywnościowego dla wszystkich dzięki sprawiedliwemu i ukierunkowanemu na rynek światowemu systemowi wymiany handlowej;
16. stwierdza, że małe wyspiarskie państwa rozwijające się wykazują dużą niestabilność w stosunku do bezpieczeństwa żywnościowego i wzywa wspólnotę międzynarodową, przede wszystkim instytucje Bretton Woods, do wprowadzenia w życie różnych zobowiązań w ramach planu działań z Barbadosu, w szczególności jego części poświęconych bezpieczeństwu żywnościowemu;
17. wzywa Komisję do przeprowadzenia działań reformujących wspólną politykę rolną, zapewniających, że protekcjonizm rolny nie będzie stanowił przeszkody w imporcie z krajów rozwijających się oraz do wsparcia tych krajów w zakresie spełniania wspólnotowych norm żywnościowych, tak aby mogły sprostać konkurencji;
18. wzywa UE i Komisję Europejską do dopilnowania, aby propozycje reformy wspólnotowego systemu dotyczącego cukru nadal gwarantowały określonym państwom AKP dostateczny poziom dochodów pochodzących z eksportu cukru do UE, co jest niezbędne do zapewnienia między innymi finansowania ich podstawowych potrzeb w zakresie środków spożywczych i ma ogromne znaczenie z punktu widzenia ich bezpieczeństwa żywnościowego;
19. podkreśla, że brak infrastruktury stanowi poważną przeszkodę dla bezpieczeństwa żywnościowego oraz że niezbędne są następujące elementy: minimalna sieć dróg, pojazdy transportowe, wystarczające możliwości bezpiecznego składowania i nadzór nad dystrybucją; wzywa Komisję i innych darczyńców międzynarodowych do włączenia wsparcia na rzecz infrastruktury do ich strategii bezpieczeństwa żywnościowego;
20. odnotowało wysiłki poczynione w ramach Specjalnego programu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego realizowanego przez FAO, który ma na celu pomoc osobom żyjącym w krajach rozwijających się, w szczególności w krajach o niskim dochodzie i deficycie upraw roślin jadalnych, na rzecz poprawy bezpieczeństwa żywnościowego dzięki szybkim wzrostom produkcji roślin jadalnych;
21. stwierdza, że bezpieczeństwo żywnościowe opiera się bezwzględnie na długoterminowych inwestycjach w produktywność rolną oraz na inicjatywach w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w połączeniu z działaniami na rzecz rodzin wiejskich, w których bezpieczeństwo żywnościowe nie jest zapewnione, stąd konieczne jest, aby kraj dysponował odpowiednią infrastrukturą rolną, instrumentami kredytowymi i mechanizmami rozwoju, systemami skutecznych sieci bezpieczeństwa, objętymi specjalnym wsparciem budżetowym i dotyczącymi obszarów wiejskich i miejskich, a także organami wczesnego ostrzeżenia i szybkiego reagowania;
22. wzywa Komisję do wsparcia, w duchu Umowy z Kotonu, przyjęciu w państwach AKP środków mających zapewnić, aby w planie zarządzania zasobami naturalnymi nastąpiło przejście od praktyk niepodlegających wsparciu do praktyk podlegających wsparciu w odniesieniu do produkcji rolnej, co pozwoli uniknąć degradacji zasobów;
23. stwierdza z zaniepokojeniem, że pomimo negatywnych tendencji jedynie cztery kraje AKP potraktowały priorytetowo rozwój rolnictwa w swoich dokumentach strategii narodowej dotyczącej 9. EFR;
24. wzywa Komisję i rządy państw AKP, aby po pierwsze w miarę potrzeby dokonały rewizji dokumentów strategii narodowej w celu zwiększenia wsparcia dla strategii produkcji rolnej, krajowych i regionalnych polityk bezpieczeństwa żywnościowego oraz zarządzania zasobami wody i zrównoważonego rozwoju rybołówstwa, w zastosowaniu art. 23 Umowy z Kotonu, a po drugie maksymalnie wykorzystywały możliwości jakie oferuje 10. EFR i wyniki Rundy z Doha;

25. wzywa kraje rozwijające się, aby przy wsparciu międzynarodowym wzmocniły działania krajowe na rzecz badań z zakresu żywienia i rolnictwa, w szczególności w dziedzinie biotechnologii, w celu produkowania udoskonalonych odmian i poprawy produktywności i żywienia;
26. stwierdza, że jeżeli wiele osób cierpi z głodu w dosłownym znaczeniu tego słowa, jeszcze więcej osób cierpi na niedobór mikroelementów odżywczych i podkreśla, że uzupełnianie braków poprzez wzbogacanie żywności w mikroelementy oraz poprzez dodawanie dodatków do żywności musi być uwzględniane bez powiązania z pomocą żywnościową, gdyż tej ostatniej udziela się zazwyczaj w postaci zbóż, podczas gdy wzbogacanie przy pomocy dodatków do żywności wymaga przetworzenia przemysłowego;
27. odnotowało konieczność promowania wzmocnienia współpracy regionalnej na rzecz zapobiegania klęskom głodu, gdyż bezpieczeństwo żywieniowe nie jest wpisane w granice krajowe;
28. wzywa Komisję i innych darczyńców do finansowania po pierwsze znacznego rozwoju badań publicznych w dziedzinie biotechnologii w odniesieniu do podstawowych produktów żywnościowych tropikalnych i subtropikalnych, dostosowanych do potrzeb drobnych rolników, a po drugie szkoleń z zakresu wykorzystywania biotechnologii;
29. wzywa kraje rozwijające się do wdrożenia, w granicach dostępnych środków, siatek bezpieczeństwa mających na celu zapewnić dobrobyt i bezpieczeństwo żywieniowe, które zaspokoilyby potrzeby grup ludności wykazujących podatność na płaszczyźnie żywieniowej, w szczególności osób ubogich, dzieci i kobiet w ciąży, karmiących matek i osób niepełnosprawnych lub osób o słabym zdrowiu;
30. stwierdza, że sektor rybołówstwa może przyczynić się do zapewnienia bezpieczeństwa żywieniowego krajów AKP i wzywa Komisję do dokonania rewizji, uwzględniając wzajemne korzyści Unii i krajów rozwijających się, obowiązujących umów w sprawie rybołówstwa, aby zapewnić zachowanie zasobów, ich zrównoważoną eksploatację oraz wzrost proporcji produkcji całkowitej zarezerwowanej na potrzeby konsumpcji lokalnej;
31. wzywa kraje rozwijające się posiadające uprzemysłowiony sektor rybołówstwa do wzmocnienia, przy wsparciu międzynarodowym, badań i zastosowania w żywieniu i rybołówstwie oraz wykorzystania postępu technologicznego w dziedzinie hodowli ryb lub innych gatunków morskich, aby poprawić produktywność i wykorzystanie żywienia;
32. stwierdza, że poprawa czystości wody i żywności przygotowywanej przy użyciu wody jest niezbędna, aby osiągnąć odpowiedni poziom bezpieczeństwa żywieniowego, gdyż duże zasoby czystej wody są niezbędne dla zdrowia ludzkiego i nawadniania upraw;

Właściwe zarządzanie w dziedzinie żywienia

33. podkreśla, że to na rządach spoczywa obowiązek stworzenia odpowiedniego środowiska, które pozwoli grupom i inicjatywom prywatnym poświęcić ich możliwości, wysiłki i zasoby, a w szczególności ich inwestycje, na osiągnięcie wspólnego celu, jakim jest zapewnienie pożywienia dla wszystkich;
34. stwierdza, że ubóstwo, głód i niedożywienie są jednymi z głównych przyczyn przyspieszania migracji ze wsi do miast w krajach rozwijających się i kładzie nacisk na konieczność określenia grup ludności, które w tym kontekście są najbardziej dotknięte głodem i niedożywieniem, ustalenia przyczyn takiego stanu rzeczy i podjęcia niezbędnych środków, aby poprawić sytuację;
35. podkreśla konieczność wprowadzenia mechanizmów prawnych oraz mechanizmów innego rodzaju, w zależności od potrzeby, które zapewnią postęp reformy rolnej, uznanie i ochronę praw własności i dostępu do wody i używania, aby poprawić dostęp osób ubogich i kobiet do zasobów;
36. wzywa rządy krajów rozwijających się, aby we współpracy ze wszystkimi uczestnikami społeczeństwa obywatelskiego, dokonały weryfikacji dostępności i jakości odżywczej zaopatrzenia w żywność i zasobów rezerwowych, zwracając szczególną uwagę na obszary o zwiększonym ryzyku braku bezpieczeństwa żywieniowego, grupy najbardziej narażone na płaszczyźnie żywieniowej i regiony, gdzie wahania sezonowe mają istotne konsekwencje na odżywianie;

37. wzywa rządy krajów rozwijających się do dopilnowania, aby ludność zamieszkującą obszary objęte kryzysami i konfliktami miała dostęp do pomocy humanitarnej pozwalającej zaspokoić jej podstawowe potrzeby żywieniowe i inne;

Pomoc żywnościowa

38. podkreśla konieczność poprawy bezpieczeństwa żywnościowego na świecie, w szczególności poprzez zagwarantowanie dostaw pomocy żywnościowej w odpowiednim czasie do osób, które jej potrzebują, bez względu na światowe ceny żywności i wahania podaży;
39. wzywa darczyńców międzynarodowych, a w szczególności Unię Europejską, a także państwa będące beneficjentami, do opracowania operacji pomocy żywnościowej z należytą starannością poprzez precyzyjną ocenę potrzeb, sporządzenie planu wdrożenia i opracowanie strategii wycofania, aby uniknąć wszelkich szkodliwych skutków, na przykład uzależnienia od pomocy żywnościowej lub zakłócenia funkcjonowania rynków lokalnych;
40. stwierdza, że pomoc żywnościowa jest istotnym narzędziem pozwalającym uniknąć lub zmniejszyć głód w poważnych sytuacjach kryzysowych, lecz przyznaje, że pomoc ta – kiedy jej udzielanie rozkłada się na długi okres czasu, jest źle administrowana lub jest administrowana bez najmniejszego zastanowienia się, czy powaga braku żywności na prawdę stanowi na miejscu problem wymagający pilnych działań- może zaszkodzić rynkom lokalnym, zaprzepaścić środki wspierania produkcji i inwestycji lokalnych oraz, niestety, skłaniać konsumentów do preferowania produktów importowanych ze Stanów Zjednoczonych lub z Europy w stosunku do podstawowych produktów lokalnych,
41. jest świadome istotnej roli, jaką niezaprzeczalnie odgrywa pomoc żywnościowa w sytuacjach nadzwyczajnych, pozwalając uratować życie ludzkie i ograniczyć stres związany z pożywieniem w sytuacjach poważnych kryzysów w następstwie konfliktu lub klęski żywiołowej, i kładzie nacisk na konieczność dokonania oceny tej pomocy w ramach odbudowywania gospodarek lokalnych będących ofiarami konfliktów i katastrof naturalnych;
42. upatruje w pomocy żywnościowej na rzecz rozwoju środek walki z ubóstwem, promowania powszechnego szkolnictwa podstawowego i poprawy odżywiania i zdrowia narażonej ludności w krajach rozwijających się, lecz podkreśla, że pomocy tej musi towarzyszyć wyraźna strategia przejścia w ujęciu średnioterminowym do innych form pomocy, mającej na celu wzmocnienie bezpieczeństwa żywnościowego i ograniczenia zależności od pomocy żywnościowej;
43. jest świadome roli, jaką może odgrywać żywność w walce z HIV/AIDS, w szczególności wkładu Światowego programu żywnościowego (WFP) UNICEF-u, FAO i innych organizacji w bezpieczeństwo żywnościowe oraz walkę z HIV/AIDS za pośrednictwem ich programów pomocy żywnościowej w określonych krajach AKP;
44. wzywa rządy i darczyńców międzynarodowych, w szczególności Unię Europejską, do uwzględnienia roli, jaką mogą odgrywać dostawy żywności we wzmacnianiu skuteczności programów edukacyjnych i zdrowotnych, a co za tym idzie możliwości włączenia takich dostaw do ich programów edukacyjnych i zdrowotnych w taki sposób, aby wahania zagranicznej pomocy żywnościowej nie odbiły się negatywnie na takich programach;
45. stwierdza, że pomoc finansowa okazuje się zazwyczaj najbardziej skutecznym środkiem wspierania bilansu płatniczego lub pomocy budżetowej na rzecz rozwoju lub bezpieczeństwa żywnościowego;
46. stwierdza, że dokonywanie zakupów na rynkach regionalnych i lokalnych jest w ogólnym ujęciu bardziej skuteczne; podkreśla, że przy przeprowadzaniu operacji pomocy żywnościowej konieczne jest unikanie wszelkich zakłóceń w funkcjonowaniu rynków lokalnych;
47. wzywa darczyńców międzynarodowych, a w szczególności Unię Europejską, do udzielania pomocy niepowiązanej, która jest jedyną formą pomocy mogącą zapewnić maksymalną skuteczność operacji zakupu i dostaw, prowadząc do zwiększenia zysków beneficjentów;
48. podkreśla konieczność programowania pomocy żywnościowej i zarządzania nią w ramach szerszego wsparcia żywnościowego, aby zmniejszyć odczucie głodu poprzez pełen pakiet środków wsparcia żywnościowego, opracowany i wdrożony na poziomie krajowym przy wsparciu międzynarodowym;

49. podkreśla, że pomoc żywnościową należy wdrażać ostrożnie, zachowując umiar między koniecznością niesienia pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, a ryzykiem uzależnienia i destabilizacji rynku oraz wyrządzenia szkód producentom lokalnym i krajowym, lokalnym handlarzom i gospodarcom;
50. wzywa, aby pomoc żywnościowa była udzielana według skutecznych działań operacyjnych, właściwych dla zapobiegania przemieszczaniu wymiany i ograniczania upłynniania nadwyżek rolnych przez kraje będące darczyńcami, zgodnie z celami przyjętymi w tzw. pakiecie lipcowym zawartym w decyzji Rady Generalnej WTO dotyczącej programu pracy Doha;
51. wzywa Komisję i innych darczyńców, aby zakupywać pomoc żywnościową w krajach rozwijających się, najlepiej znajdujących się jak najbliżej regionów poszkodowanych, w szczególności w celu wspierania gospodarek krajów rozwijających się i ograniczyć koszty transportu i koszty środowiskowe, lecz również kontrolować poziom cen lokalnych;
52. wzywa kraje będące beneficjentami do wyeliminowania czynników politycznych i materialnych, które uniemożliwiają zapewnienie pomocy żywnościowej wszystkim regionom, które jej potrzebują, oraz zapobiegania pojawianiu się takich przeszkód;

Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych

53. wzywa Komisję do udzielenia pomocy i wsparcia rządów krajów AKP w ich wysiłkach na rzecz zapobiegania klęskom żywiołowym i kryzysom wywołanym przez człowieka oraz przygotowywania się do nich;
 54. wzywa Komisję Europejską i innych darczyńców międzynarodowych do udzielenia pilnej dodatkowej pomocy Lesotho oraz innym krajom Afryki Południowej, które – jak to ma miejsce w Swazilandzie, spustoszyły susza i AIDS, aby doprowadzić do poprawy coraz bardziej niepokojącej sytuacji, w której znajdują się najbardziej narażone grupy ludności tych krajów;
 55. wzywa kraje AKP i Komisję do oszacowania interesu, jaki mogłoby przedstawiać umieszczenie w strategicznych punktach stałych ekip kryzysowego reagowania;
 56. wzywa rządy do podjęcia odpowiednich wysiłków, wspólnie z innymi uczestnikami społeczeństwa obywatelskiego, na rzecz zagwarantowania odpowiedniego nadzoru nad operacjami w sytuacjach nadzwyczajnych i zapewnienia współpracy samorządów, władz i instytucji lokalnych oraz podmiotów i struktur spontanicznego wsparcia w przeprowadzaniu operacji w sytuacjach nadzwyczajnych;
 57. podkreśla konieczność ochrony życia ludności cywilnej, włącznie z osobami niosącymi pomoc humanitarną, w okresie konfliktów i zapewnienia dostępu do produktów żywnościowych w sytuacjach nadzwyczajnych, w szczególności w gospodarstwach, gdzie głową rodziny jest kobieta; wzywa do poświęcenia szczególnej uwagi trudnej sytuacji żywieniowej uchodźców i osób przesiedlonych wewnątrz swoich krajów w trakcie i bezpośrednio po okresach konfliktów;
 58. zobowiązuje Współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji oraz Sekretarzom Generalnym ONZ i Unii Afrykańskiej.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie sytuacji w Darfurze

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Hadze (Niderlandy) w dniach 22 - 25 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając wspólny komunikat rządu sudańskiego i Narodów Zjednoczonych z dnia 3 lipca 2004 r.,
 - uwzględniając Plan działania na rzecz Darfuru, przyjęty przez Organizację Narodów Zjednoczonych i rząd Sudanu w dniu 5 sierpnia 2004 r.,
 - uwzględniając decyzję Rady ds. Pokoju i Bezpieczeństwa w Unii Afrykańskiej, dotyczącą rozszerzonej misji UA w Sudanie, z dnia 21 października 2004 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z grudnia 2004 r. i rezolucje ONZ 1564 i 1574, przyjęte odpowiednio w dniach 18 września i 19 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając wznowienie rozmów w ramach procesu pokojowego rozpoczętego pod egidą IGAD, w dniu 7 października 2004 r., oraz podpisanie Deklaracji Intencji między rządem sudańskim a JEM i SPLS w Nairobi, w Kenii, w dniu 19 listopada 2004 r., zobowiązującego obydwie strony do podpisania układu pokojowego przed końcem 2004 r.,
 - uwzględniając porozumienie podpisane w Chartumie, w dniu 21 sierpnia 2004 r. między rządem Sudanu a Międzynarodową Organizacją ds. Migracji w sprawie dobrowolnego powrotu do kraju osób przesiedlonych,
- A. mając na uwadze, że region Darfur, a także inne regiony w Sudanie, są ofiarami niedostatecznego rozwoju i marginalizacji gospodarczej i politycznej,
 - B. mając na uwadze, że w lutym 2003 r. w Sudanie wybuchła rebelia pod przewodnictwem Ruchu Wyzwolenia Sudanu (SLA) i Ruchu Równości i sprawiedliwości (JEM),
 - C. deklarując głębokie zaniepokojenie rosnącą agresją i brakiem bezpieczeństwa i, katastrofalną sytuacją humanitarną, stale powtarzającymi się przypadkami łamania praw człowieka i regularnym brakiem przestrzegania zawieszenia broni w Darfurze, w związku z tym ponownie oświadczając, że wszystkie strony są zobowiązane honorować zobowiązania wymienione w poprzednich rezolucjach Rady Bezpieczeństwa;
 - D. mając na uwadze, że pomimo podpisania zawieszenia broni w dniu 8 kwietnia 2004 r., nadal mają miejsce zabójstwa ludności cywilnej przez bojówki i rebeliantów oraz przypadki nadużyć seksualnych i gwałtów wobec kobiet i dzieci,
 - E. apelując do wszystkich stron, aby wypełniły swoje zobowiązanie zaprzestania wszelkich aktów agresji, potępiając naruszanie praw człowieka i nieprzestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz podkreślając, że konieczne jest bezzwłoczne osądzenie sprawców takich zbrodni,
 - F. potwierdzając konieczność dla wszystkich stron, włącznie z rządem sudańskim, do pełnego wywiązania się ze zobowiązań spoczywających na nich na mocy rezolucji 1556 (2004) i 1564 (2004) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, oraz kładąc nacisk na konieczność promowania i odrodzenia zaufania narażonych społeczeństw oraz zdecydowanej poprawy poczucia bezpieczeństwa w Darfurze,
 - G. przypominając w związku z powyższym, że wszystkie strony muszą przestrzegać praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, lecz również że na rząd sudański spada przede wszystkim obowiązek ochrony społeczeństwa na swoim terytorium i utrzymywania na nim porządku przy jednoczesnym przestrzeganiu praw człowieka,
 - H. podkreślając, że ostateczne rozwiązanie kryzysu w Darfurze musi obejmować bezpieczny i oparty na dobrowolnej decyzji powrót osób przesiedlonych i uchodźców do pierwotnego miejsca zamieszkania, oraz uwzględniając w tym zakresie Protokół Uzgodnień podpisany w dniu 21 sierpnia 2004 r. między rządem sudańskim a Międzynarodową Organizacją ds. Migracji,

(¹) Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 25 listopada 2004 r., w Hadze (Niderlandy)

- I. mając na uwadze, że Unia Afrykańska stale udzielała wsparcia w poszukiwaniu ostatecznego rozwiązania problemu w Darfurze i wysłała do regionu swoich obserwatorów,
- J. mając na uwadze, że Światowy Program Żywnościowy (WFP) uważa, że wiele milionów osób, głównie kobiety i dzieci, umiera co miesiąc z powodu niedożywienia,
- K. pochwalając rząd sudański za podjęcie określonych środków, aby usunąć przeszkody natury administracyjnej w niesieniu pomocy humanitarnej, co umożliwiło dotarcie do Darfuru znacznej liczby pracowników podmiotów zajmujących się pomocą humanitarną oraz międzynarodowym organizacjom pozarządowym, które zajmują się prawami człowieka; podkreślając jednak, że wszystkie strony muszą połączyć wysiłki, aby wszystkim mieszkańcom Darfuru, włącznie z osobami mieszkającymi poza obozami, zagwarantować swobodny dostęp do pomocy humanitarnej,
- L. usilnie wzywając rząd sudański i grupy rebeliantów do ułatwienia niesienia pomocy humanitarnej poprzez zapewnienie swobodnego dostępu do dostaw i pracowników organizacji humanitarnych, również na granicach Sudanu z Czadem i Libią, drogą lądową lub - w określonych przypadkach - powietrzną,
- M. mając na uwadze, że w Darfurze dochodzi do łamania praw człowieka, w tym do bombardowania ludności cywilnej, i nie ustało niszczenie obozów dla osób przesiedlonych,
- N. przypominając, że Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych wyraża zaniepokojenie konsekwencjami, jakie sytuacja w Sudanie może mieć dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz stabilizacji w regionie,
1. wyraża zadowolenie z podpisania w Nairobi, w dniu 19 listopada 2004 r., Deklaracji Ustaień między rządem sudańskim a Ruchem Równości i Sprawiedliwości/Ludową Armią Wyzwolenia Sudanu, która zawiera zobowiązanie do podpisania ogólnego układu pokojowego i stanowi ważny krok na drodze do zaprowadzenia porządku w Sudanie oraz może się przyczynić do nastania pokoju w Darfurze;
 2. popiera inicjatywę Rady Bezpieczeństwa, zgodnie z którą od sił rządowych i rebelianckich oraz wszystkich innych grup zbrojnych należy wymagać, aby natychmiast zaprzestały wszelkich aktów przemocy i ataków, włącznie z porwaniami, powstrzymały się od ponownego przymusowego przesiedlania cywili, współpracowały z działaniami międzynarodowymi w zakresie pomocy humanitarnej i nadzoru, zapewniły przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarne przez swoich członków, bezpieczeństwo dla pracowników organizacji humanitarnych oraz wypełniały – na wszystkich poziomach – podjęte zobowiązanie umożliwienia swobodnego przemieszczania organizacjom humanitarnym i ich pracownikom, zgodnie z rezolucją 1502 (2003) z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie dostępu pracowników organizacji humanitarnych do ludności znajdującej się w potrzebie oraz z Protokołami z Abuja z dnia 9 listopada 2004 r.;
 3. wzywa wszystkie strony sudańskie do podjęcia niezbędnych środków, aby zgłaszane przez Komisję przypadki łamania zawieszenia broni były przedmiotem natychmiastowych działań, a ich autorzy byli pociągani do odpowiedzialności za swoje czyny;
 4. popiera apel Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych skierowany do rządu sudańskiego, aby położył kres poczuciu bezkarności, jakie panuje w Darfurze poprzez wykrywanie i stawianie przed sądem wszystkich osób odpowiedzialnych za liczne akty łamania praw człowieka i naruszania międzynarodowego prawa humanitarne, włącznie z członkami cywilnych sił obrony i bojówek Janjawid, oraz nalega, aby rząd sudański podjął wszelkie niezbędne środki, w celu powstrzymania wszelkich aktów przemocy i okrucieństwa;
 5. popiera inicjatywę Rady Bezpieczeństwa, zgodnie z którą należy wymagać, aby rząd sudański przekazał członkom misji Unii Afrykańskiej dowody do celów weryfikacji – przede wszystkim nazwiska rozbrojonych członków bojówek Janjawid oraz osób zatrzymanych za łamanie praw człowieka i naruszanie międzynarodowego prawa humanitarne – które ukazują, że rząd sudański przestrzega wymogów rezolucji 1556 (2004) oraz zobowiązań podjętych w ramach układu o zawieszeniu broni, zawartego w dniu 8 kwietnia 2004 r. w N'Djamena;

6. pochwała powołanie przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych międzynarodowej komisji dochodzeniowej, której zadanie polega na badaniu informacji dotyczących naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i instrumentów międzynarodowych dotyczących praw człowieka, popełnionych przez wszystkie strony konfliktu w Darfurze, „a także ustaleniu, czy miały miejsce akty ludobójstwa oraz wykrywaniu autorów takich aktów przemocy, aby zapewnić, że odpowiedzą oni za swoje czyny”; wzywa wszystkie strony do pełnej współpracy z komisją, zachęca ponadto Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, aby wspólnie z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka podjął odpowiednie środki, aby zwiększyć liczbę obserwatorów praw człowieka w Darfurze;
7. usilnie wzywa rząd Sudanu, aby wdrożył wszelkie możliwe środki zapewniające bezpieczeństwo uchodźcom i osobom przesiedlonym decydującym się na dobrowolny powrót do kraju, zgodnie z porozumieniami podpisanymi między nim a Międzynarodową Organizacją ds. Migracji;
8. podkreśla, że istotne jest, aby posuwały się rozmowy pokojowe w Abuja między rządem sudańskim SPLA i JEM zmierzające do rozwiązania kryzysu w Darfurze; nalega, aby wszystkie strony rozmów pokojowych w Abuja prowadziły negocjacje w dobrej wierze, aby szybko osiągnąć porozumienie; pochwała podpisanie Protokołu Humanitarnego i Protokołu w sprawie bezpieczeństwa w dniu 9 listopada 2004 r.; nakłania strony do szybkiego zastosowania tych protokołów oraz wyraża nadzieję, że wkrótce nastąpi podpisanie deklaracji zasad w celu politycznego uregulowania kryzysu;
9. wzywa wszystkie kraje w regionie do podjęcia wszelkich możliwych środków, aby czynnie wesprzeć pełne i niezwłoczne wdrożenie ogólnego układu pokojowego;
10. podkreśla, że ogólny układ pokojowy przyczyni się do przywrócenia trwałego pokoju i stabilności w Sudanie oraz pozwoli rozwiązać kryzys w Darfurze; nalega na konieczność przyjęcia podejścia ogólnokrajowego, które obejmie wszystkich zainteresowanych, włącznie z kobietami, w odniesieniu do procesu pojednania i umocnienia pokoju;
11. zdecydowanie popiera decyzje Unii Afrykańskiej, aby zwiększyć do 3 320 osób liczbę pracowników jej misji w Darfurze i rozszerzyć ich upoważnienia do zadań wymienionych w ust. 6 komunikatu Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 20 października 2004 r.; usilnie wzywa Państwa Członkowskie Unii Europejskiej i państwa AKP do zapewnienia sprzętu, środków logistycznych i finansowych oraz innych niezbędnych zasobów, oraz nakłania rząd sudański i wszystkie grupy rebeliantów w Darfurze do pełnej współpracy z Unią Afrykańską;
12. wzywa Organizację Narodów Zjednoczonych oraz Unię Afrykańską do poprawy koordynacji planów, aby uniknąć przypadków łamania układu o zawieszeniu broni, włącznie z przemieszczaniem oddziałów;
13. zobowiązuje się, od momentu podpisania ogólnego układu pokojowego, do zapewnienia pomocy ludności sudańskiej w zakresie budowania pokojowego, zjednoczonego i prosperującego narodu, pod warunkiem, że strony będą przestrzegać wszystkich zobowiązań, w szczególności zobowiązań podjętych w Abuja, w Nigerii, oraz w N'Djamena, w Czadzie;
14. zwraca się z usilną prośbą do wspólnej misji oceniającej Organizacji Narodów Zjednoczonych, Banku Światowego i stron, wraz z darczyńcami dwustronnymi i wielostronnymi, o kontynuowanie wysiłków mających na celu przygotowanie szybkiego zapewnienia pomocy na rzecz odbudowy i rozwoju gospodarczego Sudanu, w tym publicznej pomocy na rzecz rozwoju, ewentualnej redukcji zadłużenia i dostępu do rynków, po podpisaniu ogólnego układu o pokojowego i rozpoczęciu jego stosowania;
15. kładzie nacisk na konieczność szybkiego odblokowania funduszy Unii Europejskiej przeznaczonych na operacje pomocy humanitarnej i Unię Afrykańską;
16. wzywa Państwa Członkowskie Unii Europejskiej do pilnego okazania zaangażowania w postaci stałego udziału w wysiłkach humanitarnych podejmowanych obecnie w Sudanie i Czadzie.

17. zapoznało się z decyzją Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, aby rozważyć podjęcie innych środków, przewidzianych w art. 41 Karty Narodów Zjednoczonych, zgodnie z którym „Rada Bezpieczeństwa może zdecydować, jakie środki, nie pociągające za sobą użycia siły zbrojnej, należy zastosować dla wykonania jej decyzji, oraz może zażądać od członków Organizacji Narodów Zjednoczonych zastosowania takich środków. Środki te mogą obejmować całkowite lub częściowe zerwanie stosunków gospodarczych oraz komunikacji: kolejowej, morskiej, lotniczej, pocztowej, telegraficznej, radiowej i innej, jak również zerwanie stosunków dyplomatycznych.”, pamiętając, że nie powinny one przysparzać dodatkowych cierpień ludności;
 18. wzywa wszystkie strony oraz wspólnotę międzynarodową do bezzwłocznego podjęcia wszystkich niezbędnych środków, aby położyć kres rozprzestrzenianiu broni w rejonie Darfuru, przyczyniającemu się do konfliktów;
 19. postanowiło wysłać do Sudanu misję badawczą z zadaniem dokonania oceny sytuacji i sporządzenia sprawozdania dla Prezydium;
 20. zobowiązuje Współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji, rządowi Sudanu, Unii Afrykańskiej, IGAD, rządowi Stanów Zjednoczonych Ameryki, Libii, Egiptu i Chin oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie szkód wyrządzonych przez cyklony w rejonie Karaibów**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Hadze (Niderlandy) w dniach 22 - 25 listopada 2004 r.,
- uwzględniając Światową Konferencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju małych wyspiarskich państw rozwijających się, która odbyła się na Barbadosie w dniach 25 kwietnia - 6 maja 1994 r. oraz Plan działania z Barbadosu,
- uwzględniając rezolucje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w sprawie szkód wyrządzonych przez cyklony na Pacyfiku, Oceanie Indyjskim i Karaibach oraz konieczności szybkiego reagowania na klęski żywiołowe, przyjętą w Addis-Abebie w dniu 19 lutego 2004 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając protokół z Kioto w sprawie zmian klimatu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-WE podpisaną w Kotonu (Benin) w dniu 23 czerwca 2000 r.,
- A. głęboko zasmucone skutkami - ogromną liczbą ofiar oraz katastroficznymi skutkami dla infrastruktury społeczno-gospodarczej - szeregu cyklonów, które z wyjątkową siłą nawiedziły kraje Karaibów, w szczególności, Bahamy, Barbados, Kubę, Republikę Dominikańską, Grenadę, Haiti, Jamajkę, Saint Lucia, Saint Vincent i Grenadyny oraz Trynidad i Tobago,
- B. zapoznawszy się z budzącą szczególne zaniepokojenie sytuacją na Grenadzie, gdzie 90 % infrastruktury uległo zniszczeniu, a sektor rolnictwa został całkowicie spustoszony, oraz na Haiti, gdzie w wyniku katastrofy 3000 osób poniosło śmierć,
- C. mając na uwadze, że katastrofy potwierdziły niestety zasadność rezolucji przyjętej przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w Addis-Abebie, która podkreślała rosnące niszczycielskie skutki klęsk żywiołowych,
- D. mając na uwadze, że charakteryzujące się niestabilnością wyspy AKP oraz kraje sąsiadujące cierpią w wyniku zmian klimatu i ocieplenia planety, zaś gwałtowne burze oraz poziom wód stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa mieszkańców i mienia, a nawet istnienia niektórych wysp,
- E. przypominając, że małe państwa wyspiarskie muszą stawiać czoła negatywnym konsekwencjom zmian klimatu, na przykład gwałtownym burzom i podnoszeniu poziomu wód, które mogą stanowić zagrożenie dla istnienia niektórych małych wysp,
- F. mając na uwadze, że podnoszenie poziomu wód ma negatywny wpływ na dostępność i ilość wody pitnej, rolnictwo i miejsca zamieszkania ludzi,
- G. mając na uwadze, że szkody spowodowane przez cyklon Ivan oraz burzę tropikalną Jeanne ukazują wyraźnie, że o ile przyczyna katastrof jest naturalna, nie jest tak z zakresem szkód, kiedy konstrukcje są anarchiczne a procedury ostrzegania i ewakuacji zawodne,
- H. przekonane, że lepsze uwzględnienie zapobiegania ryzyku klęsk żywiołowych w przygotowywaniu i wdrażaniu strategii rozwoju przyczynia się w znacznym stopniu do realizacji priorytetowego celu zrównoważonego rozwoju,
- I. mając na uwadze potrzeby związane z odbudową, obejmujące wiele milionów euro,
- J. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych wystosowała apel o pilną pomoc międzynarodową w wysokości 30 milionów dolarów,
- K. mając na uwadze apel o odbudowę, wystosowany przez szefów państw i rządów CARICOM,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 25 listopada 2004 r., w Hadze (Niderlandy)

⁽²⁾ Dz.U. C 120 z 30.04.2004 r.

- L. podkreślając ponownie niezwykle niestabilność gospodarek wyspiarskich państw rozwijających się, które w każdym momencie mogą zostać zniszczone w wyniku klęsk żywiołowych, występujących coraz częściej;
1. składa kondolencje i wyrazy sympatii dla ludności i rządów w przedmiotowych krajach oraz dla rodzin ofiar;
 2. zwraca uwagę Unii Europejskiej i wspólnoty międzynarodowej na szczególną sytuację Grenady, której gospodarka i działania na poziomie krajowym zostały całkowicie sparaliżowane i gdzie występuje pilna potrzeba pomocy finansowej, rzeczowej i humanitarnej, w celu trwałej odnowy i odbudowy kraju;
 3. składa wyrazy wdzięczności regionom Karaibów, Unii Europejskiej oraz innym organizacjom i partnerom w rozwoju za wysiłki już podjęte w tych krajach;
 4. wzywa Unię Europejską do szybkiego zgromadzenia niezbędnych środków finansowych z przeznaczeniem dla poszkodowanych krajów, w szczególności Grenady, Jamajki, Haiti i Republiki Dominikańskiej;
 5. wzywa Unię Europejską i wspólnotę międzynarodową do jak najszybszego wdrożenia szybkich i skutecznych mechanizmów interwencyjnych, aby oprócz pilnej pomocy humanitarnej wprowadzić na miejscu odpowiednie środki pozwalające przewidzieć i zredukować do minimum skutki klęsk żywiołowych, a przede wszystkim szybko odbudować infrastrukturę społeczno-gospodarczą;
 6. wspiera utworzenie instrumentu „klęski żywiołowe” AKP-UE i wzywa Unię Europejską do objęcia postanowieniami art. 2 ust. 7 lit. a) załącznika II do Umowy, dotyczącego środków instrumentu inwestycyjnego wyspiarskich i śródlądowych państw AKP, w ramach obecnego procesu rewizji Umowy z Kotonu, aby finansować najważniejsze inwestycje związane z odbudową po klęskach żywiołowych i odnową sektorów produkcji w gospodarkach tych państw oraz ich zrównoważonym rozwojem, przy uwzględnieniu właściwych dla nich przeszkód w rozwoju oraz konkretnych potrzeb w dziedzinie rozwoju i handlu;
 7. wzywa wspólnotę międzynarodową, w szczególności instytucje Bretton Woods i Unii Europejskiej, do uznania, że tradycyjna metoda, polegająca na ocenie małych wyspiarskich państw rozwijających się wyłącznie na podstawie PKB na mieszkańca, musi zostać zweryfikowana, tak aby uwzględnić ich znaczną niestabilność przy przyznawaniu pomocy na rzecz rozwoju, umarzaniu długów i udzielaniu preferencji handlowych, w szczególności przy zamiarze przyznania specjalnego i zróżnicowanego traktowania w ramach Światowej Organizacji Handlu;
 8. apeluje do Komisji, Rady Ministrów Unii Europejskiej i jej Państw Członkowskich oraz do państw AKP o podjęcie wszelkich niezbędnych działań, we współpracy ze swoimi partnerami w rozwoju, aby projekty i programy rozwoju zawierały właściwą reakcję na niestabilność wyspiarskich państw rozwijających się;
 9. wzywa usilnie wspólnotę międzynarodową, w szczególności wspólnotę darczyńców (instytucje i kraje) do zwrócenia uwagi na przyszłe międzynarodowe posiedzenie Organizacji Narodów Zjednoczonych poświęcone „Barbadosowi + 10”, które ma odbyć się w Monachium w dniach 10 - 14 stycznia 2005 r.;
 10. wzywa wszystkie państwa do wywiązania się ze zobowiązań poprzez ratyfikowanie i wykonanie Protokołu z Kioto w sprawie zmian klimatu i wzywa usilnie Unię Europejską i całą wspólnotę międzynarodową do poparcia programów wzmocnienia zdolności powstrzymywania negatywnych skutków zmian klimatu na kraje i regiony AKP;
 11. uważa, że podniesienie poziomu wód stanowi potencjalne zagrożenie dla istnienia niektórych małych państw wyspiarskich w zakresie, w jakim przejawia się w zwiększonej liczbie burz tropikalnych, zakłóceniach w i tak ograniczonym zaopatrzeniu w wodę pitną poprzez redukcję różnorodności biologicznej zasobów morskich;
 12. zobowiązuje Współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu, Bankowi Światowemu i Światowej Organizacji Handlu.
-

ZAŁĄCZNIK IV

POPRAWKA DO REGULAMINU

Artykuł II Języki urzędowe	Artykuł II Języki urzędowe
<p>1. Urzędowymi językami Zgromadzenia są języki angielski, duński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, holenderski, niemiecki, portugalski, szwedzki oraz włoski.</p> <p>2. Przyjmowane przez Zgromadzenie akty publikowane są w językach urzędowych. Dokumenty przygotowane oraz robocze publikowane są co najmniej w wersji angielskiej i francuskiej.</p> <p>3. Prezydium może zdecydować o liczbie języków, w których zapewnione będzie tłumaczenie ustne, w przypadku, gdy posiedzenie Zgromadzenia odbywa się poza zwyczajowymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego.</p>	<p>1. Urzędowymi językami Zgromadzenia są języki angielski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, holenderski, litewski, lotewski, maltański, niemiecki, polski, portugalski, słowacki, słoweński, szwedzki węgierski oraz włoski.</p> <p>2. Przyjmowane przez Zgromadzenie akty publikowane są w językach urzędowych. Dokumenty przygotowane oraz robocze publikowane są co najmniej w wersji angielskiej i francuskiej.</p> <p>3. Prezydium może zdecydować o liczbie języków, w których zapewnione będzie tłumaczenie ustne, w przypadku, gdy posiedzenie Zgromadzenia odbywa się poza zwyczajowymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego.</p>